

Siskon huoli lähimmäisestä toi voiton Kemissä

Novellisarjan voittajat, vasemmalta Minna Mäkipää, Jyrki Heikkinen ja Anna Sailamaa.

Vesa Kataisto

Kemin 26. sarjakuvakilpailun novellisarjan voiton vei jälleen nuori suomalainen tekijä, Taideteollisessa korkeakoulussa opiskeleva Anna Sailamaa (s. 1979). Arvosteluraadin jäsen Tommi Musturi arvioi Sisko -sarjan olevan vahva ja koskettava tarina. "Hallittua elämänmakuista piirrosta, joka sopii tekstiin hienolla tavalla."

Sailamaa itse kuvailee voittosarjan syntyä näin:

–Kesällä 2005 kuljin töiden takia päivittäin useamman tunnin junalla, luin siinä paljon ja kävin läpi suurimman osan Kemien kilpailualppareista. Seuraavana syksynä aloitin Matti Hagelbergin Sarjakuvavaihtamisen kurssilla Taikissa. Siellä Matti vielä muistutti kaikkia että osallistukaa. Tämä oli siis toinen osallistumiskertani Kemien kilpailuun, tämä "Sisko" – novelli.

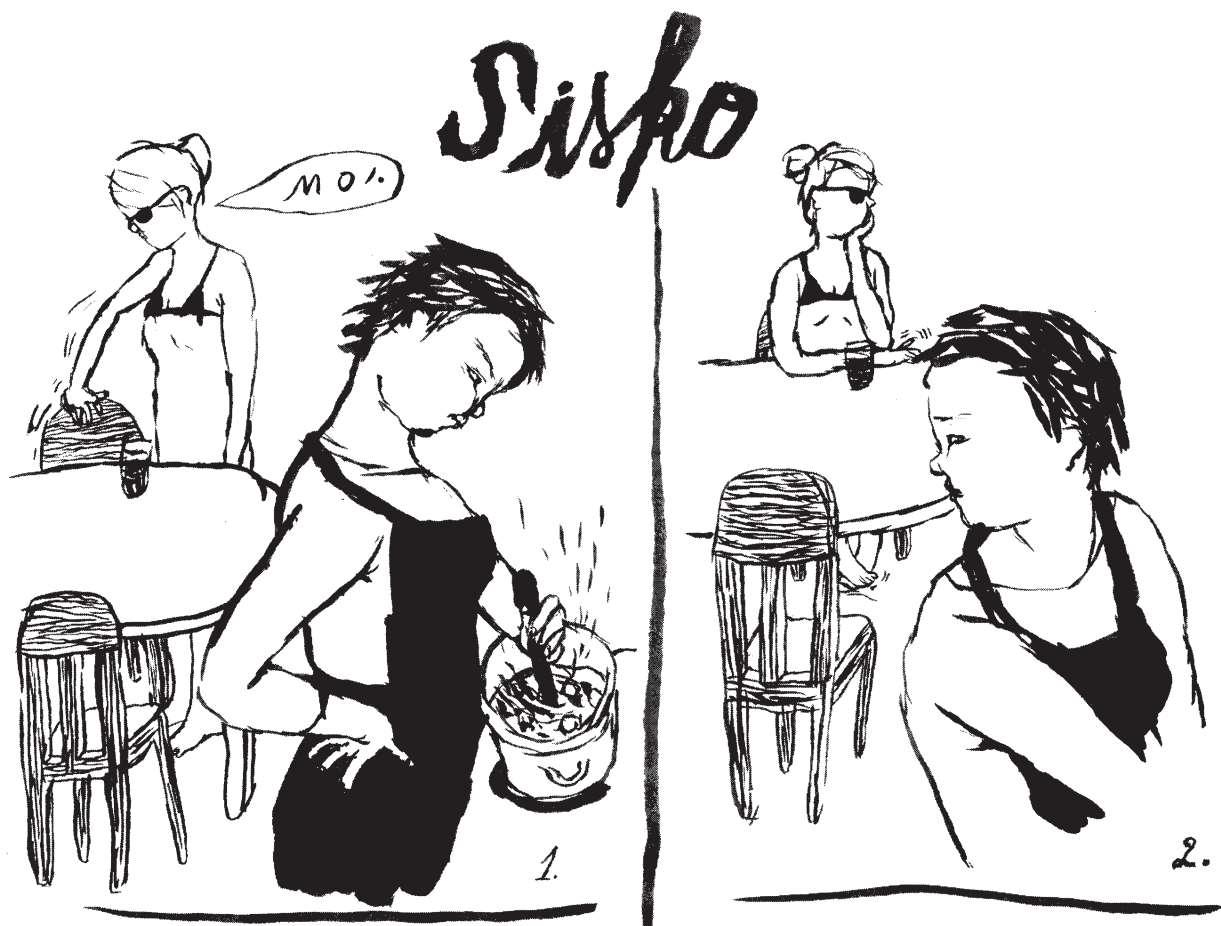
– Se on minun pikkusisko siinä niinko pääosassa. Se oli kesällä 2006 Helsingissä melkein kuukauven olemassa. Idea ja käsikirjoitus tuli melkein sitte itekseen. Emma-siskoa on mukava kuunnella, silloin mahtava huumorintaju ja se osaa olla niin toisella tavalla ko mie ite. Toisaalta son kuitenkin minun pikkulikka jota olen tottunu aattelemaan silleen että ossaan vastata jos se kysyy ja että pystyn mukaan jotenki neuvommaan...

– Ruutujako syntyy tosi helposti käsikirjoituksen jälkeen. Kuvien kanssa alkuun tökki. Varmaan siinä näkkee, että vähän vaihtellee piirrosjälkeä. Mie tahoin tehdä ne kuvat aika realistisella tyyllillä ja kopioida niissä Emmen eleitä ja olemusta. Eihän se tietysti silloin enää Helsingissä ollut komie piirsin, mutta aika hyvin toisen oppii muistamaan ko ikänsä kattellee. En niin tykänny piirtää itteäni siihen mukkaan, niin keksin että käytän niitä ruuanlaittokuvia sitte siinä välistä. Se so-

piki sitte minusta hyvin siihen kerrontaan. Yleensä ossaan sanoa justiin että kuka on vaikuttanu kullooseenki piirrosjälkeen, mutta tuon Siskon kohilta en enää muista ketä luin, Sailamaa tuumailee.

Aiemmista Kemi-albumeista hänen mieleensä jäivät erityisesti Jenni Ropen "Lifti", Kati Kovácsin "Vuoteen omat ja vieraat" – strippisarja, sekä Anneli Furmarkin työt, kuin myös Joel Melasniemi.

– Aika paljon luen suomalaista sarjakuvaa. Iha ensimmäinen tuttavus on ollut Riitta Uusitalo. Nykyisten Jyrki Heikkinen on minusta huipuista huipuinta. Sitte Hagelbergia, Marko Turusta, Amanda Vähämäkeä, Terhi Ekebomia luen innolla. Nytte löysin tuon festaritaitelija Jyrki Nissisen kans! Ulkomaalaisista niin Mark Bayer, Julie Doucet ja tietysti Anke Feuchtenberg on minun suosikkeja ja Claire Bretécher tavallaan kans. Amanda Vähämäen kautta olen tutustunut Cani-

cola -ryhmän tuotantoon ja niistä tykkään kans valtavasti. Tällä hetkellä luen Alison Bechdelin Fun Home -teosta. En ole paljoa niihin Lepakkoelämää -sarjoihin tutustunu, mutta tuo elämäkerrallinen kokonaisuus on aika huikea. Se harmittaa ko on vähä huono kielipää niin englanniksi ja muilla kielillä lukiessa mennee aina sairaana aikaa. Ai niin ja Dilberttiä luen kans! Se mennee aika nopeasti, englanniksiki.

Oma pää edellä!

– Alotin tekkeen sarjiksi Taikissa vuonna 2002, mutta se ensimmäinen sarjiskurssi oli iha kauhia. No mie olen aika äärimmäinen välistä. Ko muut teki hienompia ja sai paremmat numerot niin suutuin niin, että päätin etten koskaan ennää mittään tehe. Parin vuoden päästä kuitenkin helpotti, pääsin sinne Hagelbergin kurssille ja se oli iha mahtavaa! Siittä jäi enempi semmonen olo että mie jotenki haltsaan näitä juttuja. Sittemmin alotin Lahessa erikoistumisopintoja Lehtimajan Lissun innottamana ja nytteen Taikissa sarjakuvan sivuainetta. En oo viellä kunnan omakustannetta saanu aikaan mutta suunnitteilla on paljon ja kaikenlaista, Sailamaa aprikoi.

– Itte olen kyllä oppinu koulussa ja

kurseilla paljon. Ja sitte oman tekemisen kautta tietysti kanssa. Ei sitä varmaan pysty niin eritellä. Mulle on ollu hyvä asia että niitä kouluja on. Jotku varmasti pärjää ilmanki ja oppii sitte käytännös-

sä. Kyllä se oma tekeminen on kaiken perusta, että jaksaa olla sinnikäs. Mutta sitte on mahtista jos on joku joka pysty kattoo niitä juttuja ja jutella ja antaa asiallista palautetta. Tosi tärkeätä on kans justiin se että on päässy tapaamaan opettajia niinku esimerkiks Rojun siellä Lahen Muotsikassa. Opettajat ossaa kertoa mm. semmosista tekijöistä joita en itte entuuestaan tunne. Samalla sitte oppii tunteen myös niitä kurssikavereita, ja heidän tyylejään.

– Vaikka on se koulutus ja oppiminen tosi paljon riippuvaista siitä mitä tykkää itte tehä. Itte mie tarvisin käytännössä enempi opetusta siinä kuvien tietokoneavusteisessa muokkakauksessa. Kun sitä varmaan itte jouvuuuntuu ns. länsimaisen taidesarjakuvan puolelle, niin nämä opettajat on ollu mulle sikski mahtavia. Opiskelen kuvataideopettajaksi. Siinä näkkee paljon nuoria jotka tykkäis tehä mangaa. Mie en oo heille varmaan yhtään mahtava opettaja ku en oo itte mangaa oikestaan yhtään tehny. Se on varmaan opettajassa justiin tärkein ominaisuus että on itte täysillä innoissaan siinä hommassa, sitte sitä ossaa paremmin antaa oppilailleen.

Kemin kilpailualbumi Sarastuksen lisäksi Sailamaan sarjakuvia voi lukea mm. Glömp 9 -antologiasta.